

नको रे मना.....

नोव्हेंबर २००४ :-

रात्रीचे १०.३० वाजून गेले. ऑफिस मधून यायला खूपच उशीर झाला होता. त्या घाईतच ब्रिज उतरले. शेवटल्या पायरीवर अचानक एक लेकरवाळी सामोरी आली. म्हणाली, "ताई जरा ऐका की ?" मी घाबरलेच जरा. थोडं पुढे गेले तरी मागून आली. कडेवरचं मूल संभाळत म्हणाली, "माझी अन मालकांची चुकामूक झालीया. मी उतरले टेसनावर. पन त्यांना नाही उतरायला गावलं, लै वाट बघून राहिल्ये, कुनाकडे जाता बी नाही येतंय. पर घरला जावं तर माहयाकडे पैसं बी नाहीती. हया दोन लेकरांना घेऊन कुठं जावं मी? ताई" मी हबकलेच. मनात म्हटलं अरे बाप रे, हे काय झालं हिच्या बाबतीत. विचारलं तिला कुठे जायचंय ? चल, मी तिकीट काढून देते. तिने माझ्याबरोबर चालायला सुरवात केली. इकडच्या तिकीट खिडकीवर वर गेलो. तिने कुठल्याशा गावाचे नाव आणि गाडीचे नाव सांगितले. त्या माणसाला विचारले तर म्हणाला तुम्हाला कल्याणला जावे लागेल. तिकडे तिकीट मिळेल. गाडी उद्या ११ वाजता आहे सकाळी. मला काय करावं कळेना. मी त्या माणसाला विचारलं किती तिकीट असेल हयाच सेकंड क्लासचं ? तो म्हणाला अंदाजे १०० च्या आसपास. त्या बाईकडे बघून म्हटलं. "तुम्ही जाल का कल्याणला? तर म्हणाली, "जाईन की, तिथे टेसनावर झोपू. उदयाला जाईन घरला". मी पर्स मध्ये हात घातला. हाताला ५०० ची नोट लागली. विचार केला एवढे तर द्यावे. २॥ तिकिटाला आणि थोडं काहीतरी पोटाला पण हवं ना? मी पैसे दिले, वरती कल्याणचं तिकीट काढून दिलं. घड्याळात बघितलं ११ वाजले. आणि लगबगीने घरी आले. आल्या आल्या बाबांना किस्सा सांगू लागले. बाबा म्हणाले, "वाह छान, जेव आधी." गालातल्या गालात हसले. मला कळेना. एवढंच ?

रात्री झोप लागली नाही. सकाळी सकाळी बाबांना विचारायचं ठरवलं.

१६ फेब्रुवारी २०१७ :-

कोवलम बीच वरून पूर आयलॅंडला जाण्यासाठी गाडीची वाट बघत होतो. केरळ ट्रिप आत्तापर्यंत छान झाली होती. उद्या परत निघायचं थोडं दुःख जाणवू लागलं होतं. संध्याकाळी ४.४५ ची वेळ. २ दिवसात घरी फोन झाला नाही म्हणून ताईशी बोलत होते. बरोबरची मित्रमंडळी आणि नवरा बाजूलाच गप्पा मारत होते. ताईशी बोलताना समोरून एक ताई एवढीच, ताईसारखीच मुलगी गेली, बरोबरच्या १५/१६ वर्षांच्या मुलाशी बोलत होती. मराठीत !!!.. सहज कानावर पडलं. "अरे हो रे, पण आता काय

करणार आपण? बघू मी सांगते त्यांना, ते जातील आजोबांच्या घरी." माझं लक्ष तिच्या पेहरावावर आणि दिसण्यावर गेलं. घारे डोळे, गळ्यात अमेरिकन डायमंड मंगळसूत्र, त्याला मॅचिंग कानातले, खांद्यावर एक पर्स. चेहरा थोडा बावरलेला.

तेवढ्यात माझं बोलणं संपलं. गाडी आलीच होती. बाकीची मंडळी आत बसली होती. मीही आत बसायला गेले. तेवढ्यात आतील मंडळी म्हणाली, "आपण कमीत कमी काय प्रॉब्लेम आहे ते तरी विचारूया, मराठी दिसतेय." मी दरवाजा लावायच्या ऐवजी म्हटलं, "हो चालेल, मीही ऐकलं. विचारते तिला." गेले तिच्याकडे, विचारलं, "काय झालंय, सांगू शकाल का?" म्हणाली, "अहो, माझ्या मिस्ट्रांचं आणि त्यांच्या काकांचं पाऊच बदललं गेलंय आणि आमचे सगळे पैसे आणि कार्ड त्यात गेलंय. ते काका उटीला गेले आणि आम्ही कन्याकुमारीला निघालो होतो. काकांचा फोन लागलाय. त्यांना सांगितलंय. पण ते रात्री पोचतील उटीला. उद्या सकाळी ते तिकडून कन्याकुमारीला पाऊच पोचवायची व्यवस्था करतो म्हणालेत. पण आता माझ्या कडे आणि नवऱ्याकडे मिळून २००/३०० रुपयेच असतील. माझा नवरा गेलाय काही मदत मिळते का बघायला. पण आमचं सामान आम्ही इकडच्या जैन मंदिरात ठेवलाय. ते आणायचं परत तरी त्यांनाही काही पैसे द्यावे लागतील. नवरा जेवला नव्हता म्हणून तो येताना काहीतरी खाऊन येईल. पण मला कळत नाहीये, उद्यापर्यंत कसं होणार हो?"

मी थोडा विचार केला म्हटलं, "आम्ही मित्रमंडळींबरोबर आलोय इथे, आणि उद्या जाणार. आम्हाला लकीली २ पैकी एक फॅमिली रूम मिळालीये मोठी. तेव्हा तुम्ही आमच्या दुसऱ्या रूम मध्ये राहू शकाल आजचा दिवस. आम्ही सर्व एका मोठ्या रूम मध्ये राहू शकू."

ती गडबडून म्हणाली, "पण ना, आम्ही काकांना सांगितलंय की आम्ही कन्याकुमारीला जातोय, तिथे स्टेशनवर थांबू कसेतरी. पण इथून कसं जायचा हा प्रश्न आहे आता." तेवढ्यात माझा नवरा ही पुढे आला. इतका वेळ बोलून काही मार्ग दिसत नव्हता. त्यानेही काकांना परत फोन करू का विचारले. ती म्हणाली माझ्या फोनची बॅटरी संपत आलीये. माझ्या नवऱ्याने विचारले मी करू का? तशी म्हणाली माझा नवरा येईलच एवढ्यात, त्याला विचारावं लागेल. तिने मला विचारलं कुठे राहता तुम्ही? म्हटलं मुलुंड. तिला विचारलं तर ती म्हणाली, " माझं नाव श्रुती साने, मी हनुमान रोड, पार्ल्याला राहते. माझे वडील शिवाजी पार्कला रहातात. आपलं काय नाव?" मला दुसरा पर्याय दिसत नव्हता. मी माझं नाव सांगून पर्स मध्ये हात घातला. वरती १००० रुपये होते. ते काढू लागले तर

म्हणाली, "बघा म्हणजे तुमची अडचण करून देऊ नका. शक्य असेल तेवढेच द्या." मी अजून २००० ची नोट काढली. ३ जणांना पर-राज्यात एक पूर्ण दिवस काढायचा तर एवढे तर लागणारच ना? ३००० रुपये तिला दिले. नवऱ्याचा मोबाईल नंबर घेऊन त्याला सांगू लागली की माझा मुलगा तुम्हाला घरी आणून देईल पैसे. तोपर्यंत तिने माझ्या नवऱ्याला मिस कॉल दिला. म्हणाली, "फार मदत झाली हो तुमची. मी तुम्हाला उद्या परवा फोन करते." आम्ही जायला गाडी कडे निघालो. तिने झटकन मला मिठी मारली. खूप जवळून तिला बघताना मला अचानक "ती" नवऱ्याशी चुकामूक झालेली बाई आठवली.

आम्ही गाडीत येऊन बसलो आणि मला गालातल्या गालात हसू आलं. बाबांसारखंच .....आणि बाबांचं दुसऱ्या दिवशी उच्चारलेलं वाक्य आठवलं "अगं, तुला का झोप नाही आली ? झोप तर 'तिला' यायला नको".

--संध्या विनायक रानडे
मुलुंड (पूर्व)